

[Jørgen Junior]

fiasko, og hvorfor Sovjet ikke har nogen interesse i andet. Den sovjetiske ambassadør udtalte nemlig efter mødet rimeligt nok den allerstørste tilfredshed. Han udtalte bl. a.: Konferencen tjener til at gennemføre den fuldstændige realisering af slutakten i Helsingfors, som vi ønsker. Det er ikke lykkedes for USA og flere andre NATO-stater at føre konferencen ind i den farlige blindgyde, det vil være, hvis indblanding i andre staters indre anliggender finder sted.

Man siger med andre ord fra Sovjets side: vi har haft held til ikke at blive presset til at give mere menneskelige levevilkår, men samtidig har vi bevaret den accept af alt det territoriale bytte, det lykkedes os at få ud af anden verdenskrig.

At det så er befolkningen i Sovjet og i de østeuropæiske lydstat, det fortsat går ud over, kan kun være en konstatering af fakta. Der kan nævnes masser af eksempler, men jeg vil kun fremhæve et par stykker. De er grebet ud af bunken af de eksempler, man ind imellem får fat i, og som kan verificeres igen og igen.

En russisk arbejder ved navn Mikhail Kukobaka offentliggjorde i sommeren 1977 et 11 sider omfattende skrift under titlen »Forsvaret for menneskerettighederne og afspændingens resultater hænger sammen«. Det lyder egentlig som en ganske logisk konstatering, men konsekvensen var, at han blev fængslet og siden midten af oktober har været anbragt i en psykiatrisk klinik.

Et andet eksempel blev givet i Weekendavisen for nylig: en mand ved navn Vladimir Klebanov fængsledes med den ene begrundelse, at han har været medvirkende til oprettelse af en fagforening til forsvar for arbejderne. Hans begrundelse for denne slemme forbrydelse var, at han protesterede mod en 12 timers arbejdsdag for nogle minearbejdere.

Det kan konstateres, at Sovjetlederne ikke kun er stumme, døve og blinde heroverfor, de er de ansvarlige, og de godkender den udvikling. Hvor det i dag er Østeuropas folk, det går ud over, kan det blive os andre i morgen, og derfor vil jeg, hvor beklageligt det end er, faktisk gerne slutte med et angreb på minister Lise Østergaard og regeringen for det, som er blevet lagt frem her i dag. Jeg synes, det er uanstændigt nærmest at holde den danske befolkning for nar – hvis der

overhovedet er nogen, der lægger mærke til den tale – ved at holde en tale som den, ministeren holdt her i dag. I stedet for at foregøgle, at alt går godt og der sker en langsom udvikling i den rigtige retning, burde ministeren ærligt have indrømmet konferencens totale fiasko, således at den danske befolkning på ærlig vis kan vurdere konsekvensen heraf og bl. a. dermed forstå, hvorfor Sovjet opruster for fuld kraft, og hvorfor nedrustnings- og SALT-forhandlingerne ingen resultater bringer.

Så sent som den 28. oktober 1977 – det er dog ikke mange måneder siden – sagde udenrigsminister K. B. Andersen i et svar til mig her i folketinget: det er regeringens håb, at der i Beograd kan opnås enighed om sådanne konkretiserede fortolkninger af dokumentets bestemmelser, at mødet vil komme til at betyde et konstruktivt skridt fremad i afspændings- og samarbejdsprocessen i Europa. Hvorfor vil minister Lise Østergaard egentlig ikke være ærlig og indrømme situationen, som den er? Der er jo ikke engang opnået de konkretiserede fortolkninger, som udenrigsministeren så beskedent håbede på. Hvorfor skal den danske befolkning lules ind i troen på, at disse afholdte konferencer har betydet sikkerhed eller samarbejde på nogen som helst anden måde end lige præcis den måde, som Sovjetunionen ønsker billedet på?

Jeg synes, vi bør være ærlige og se situationen i øjnene, og jeg synes også, at den vurdering, den socialdemokratiske ordfører i sine konstatninger gav, på mange måder var helt anderledes klar og korrekt end den måde, ministeren prøvede at snakke uden om problemet på; at den socialdemokratiske ordfører naturligvis så kommer til den samme forkerte konklusion som ministeren, kan man ikke fortænke ham i.

Efter min opfattelse er det en måde, hvorpå man forsøger at lade den vesttyske udviklingsminister, Bahr, i sin venstreorienterede socialdemokratiske stil lulle befolkningen ind i en fuldkommen forkert drøm. Det kan både være dødsensfarligt og er efter min opfattelse uærligt. Jeg synes ikke, det er med den ballast, man fra vestlig side kan gå til nye møder og tro, at der, hvis det er en sådan politik, der skal være drivkraften bagved, overhovedet kan opnås skygge af resultater. Det er muligt, man har opgivet det på for-